

МОЯ ПРОФЕСІЯ - ЗЕМЛЕВПОРЯДНИК

*Коваленко Кирило Костянтинович, ст.гр. 3-34
Науковий керівник: викладач землепорядних дисциплін
вищої кваліфікаційної категорії Таранік С.М.
ВП «КТ ЛНАУ»*

Розвиток суспільства в усі часи був пов'язаний із землею, яка і тепер залишається основним засобом для існування людства і джерелом суспільного багатства[1].

Землепорядкування – одна з найдавніших професій. Історичні літописи свідчать про те, що ще до прийняття християнства, понад 1000 років тому, у Київській Русі вже проводили вимірювання землі. Першими землепорядниками були межувальники, які встановлювали та закріплювали межі і видавали документи, що засвідчували право на землю. Ще тоді землепорядники були шанованими людьми, адже в їхніх руках перебувало головне багатство – земля. Хоч зараз в Україні землепорядників і не шанують як колись, але все ж їхня робота дає основу для функціонування всіх сфер діяльності людини. Безкрайні поля України дають гарні врожаї, з її надр піднімаються сотні мільйонів тон вугілля, газу і нафти, в унікальних заповідних куточках відпочиває велика кількість туристів зі всіх куточків світу. У цьому і є заслуга землепорядників, які стежать за тим, щоб земля використовувалася раціонально, ефективно та дбайливо[2].

Зараз в Україні продовжується проведення земельної реформи, і землепорядники є її виконавцями, від професіоналізму яких залежить, як люди зуміють розпорядитися землею, в якому стані передамо її нашим нащадкам. Професії, пов'язані з оцінкою і управлінням землею, входять в двадцятку самих високооплачуваних. Але шлях до великої зарплатні не може бути легким: щоб стати експертом доведеться неабияк попрацювати у вузі, на практиці, а в більшості випадках самотійно.

На сьогодні робочий день землепорядника дещо відрізняється від представлення багатьох навчаючих на цій спеціальності, через розвинення

новітніх технологій та стандартів. В більшій мірі важливим є вміння користуватися сучасним та професійним програмним забезпеченням. На даний час використовують такі програми як: AutoCAD, ArcGIS, GeoCAD, Digital, Arcview, In4Xplorer, Google Earth та різні онлайн карти зі супутників. Хоча в деяких організаціях все ще залишаються працівники вірні колишнім стандартам праці. Я привів для прикладу найбільш відомі і розповсюджені програми, насправді їх набагато більше і виконавці використовують їх згідно з поставленою метою[3].

Робочий день не такий райдужний, як деяким здається. При камеральних роботах днями, тижнями, а інколи і місяцями, обробляти, цифрувати виконану роботу в польових умовах, сидячи весь час на одному робочу місці за комп'ютером не так вже і легко. Але і для польових процесів треба провести не аби яку роботу при підготовці матеріалів. Ось тут і є свої складнощі, які я вважаю недоліком в нашій системі обміну даних, тому що, для отримання певної інформації, треба «побігати» від місцевої архітектури, до місцевого землевпорядника, але не факт, що отримаєш бажане. Навіть при позитивному вирішенні справи, не мало сил треба витратити, щоб зібрати всі матеріали до єдиної папки, так як більшість інформації застаріла та знаходиться в різних форматах. Але те, що наша країна вже почала робити деякі кроки (в порівнянні з іншими країнами), до єдиної бази даних, прототипом якої є публічна кадастрова карта. Адже маючи єдину базу даних, це не тільки б набагато скоротило підготовку до виконання робіт та і сам їх обсяг, а також зменшило б помилки (накладки) при виконанні робіт різних організацій та структур на загальній карті України.

В самих же польових роботах все ж трохи цікавіше. Взяти до уваги хоча б те, що їздиш по різних частинах України та бачиш цю прекрасну, в деяких місцях майже безлюдну природу, різні населені пункти з безліччю відмінностей, від архітектури до будови вулиць.

Але все це подобається поки не берешся за роботу. Приїхавши до запланованого населеного пункту, відповідно до поставленої задачі, можна

цілими днями блукати по містам, селам, замальовуючи будинки, прокладення електрокабелю, стовпи і так далі. В інших випадках цілими днями землевпорядник вимушений ходити під пекучим сонцем по полям та окраїнах населених пунктів, встановлюючи їх межі, носячи за собою прилади, штативи та межові знаки, які треба забити та закріпити так, щоб на наступний день, не знайти їх на найближчому прийомі металу. Загалом не підготовленим морально та фізично спеціалістам тяжко на польових роботах, адже в маленьких населених пунктах відповідати кожні 10-15 хвилин: «хто ти, що тут робиш, для чого воно треба?» дуже виснажує, тим паче, що не завжди всі місцеві жителі привітні. Але з часом звикаєш і залишається лише фізична втома і задоволення від виконаної роботи.

Наприкінці роблячи висновок хочу додати, якщо все таки в нашій країні колись буде єдина база даних, то виконання багатьох робіт набагато покращить якість, зменшить їх обсяг та полегшить виконання, не тільки в сфері землевпорядкування, а і в інших сферах. Навіть публічна кадастрова карта маючи свої недоліки є важливим кроком до вступу в світову спільноту з сучасною геопросторовою системою даних та ефективного використання земель. В підсумку можна сказати, що робочий день землевпорядника насичений працею, спілкуванням різними людьми та подорожами по мальовничим місцям нашої країни.

Список використаної літератури:

1. Земельний кодекс України [Електронний документ].– Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
2. Професія землевпорядник – на все життя. – Режим доступу: <http://nubip.edu.ua/node/13642>
3. Землевпорядна служба завжди тримає руку на пульсі часу!. – Режим доступу: <http://www.visnyk.poltava.ua/articles/1426505085/>